

Arrest

nr. 228 292 van 30 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. GIOE
Quai Saint-Léonard 20/A
4000 LIÈGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 6 september 2019 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 20 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Mr. S. GIOE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 mei 2019 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een administratief rapport opgesteld wegens illegaal verblijf. Aangetroffen in staat van openbare dronkenschap en in het bezit van een pepperspray en een schroevendraaier worden twee processen-verbaal opgesteld.

1.2. Op 18 mei 2019 wordt de verzoekende partij een vragenlijst in het kader van het hoorrecht voorgelegd.

1.3. Op 18 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van BRUGGE op 18/05/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige inreisstempel/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verboden wapenbezit. (PV nummer BG.36.L1.008137/2019 van de politie zone van BRUGGE.)

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 18/05/2019 door de politiezone van BRUGGE en verklaart een duurzame relatie te hebben met een dame woonachtig te Brugge doch heeft hij gedurende zijn verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRIVI kan dan ook niet worden aangenomen.

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen,.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 2°: de onderdaan van een derde land heeft de opgelegde preventieve maatregel niet gerespecteerd

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

artikel 74/14 §3, 5°: het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, §

4,5°, §5, of artikel 18, §2,

artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 maand in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verboden wapenbezit. (PV nummer BG.36.L1.008137/2019 van de politiezone van BRUGGE.)

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van BRUGGE op 18/05/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verboden wapenbezit. (PV nummer BG.36.L1.008137/2019 van de politiezone van BRUGGE.)

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 18/05/2019 door de politiezone van BRUGGE en geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Vasthouding

(...)"

1.4. Op 18 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer:

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen<2>, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18/05/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene werd gehoord door de politie van BRUGGE op 18/05/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 maand in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verboden wapenbezit. (PV nummer BG.36,L1.008137/2019 van de politie zone van BRUGGE.)

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 18/05/2019 door de politiezone van BRUGGE en geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 18/05/2019 door de politiezone van BRUGGE en verklaart een duurzame relatie te hebben met een dame woonachtig te Brugge doch heeft hij gedurende zijn verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De eerste bestreden beslissing omvat tevens een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Voornoemd artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoekende partij zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bijlage 13septies, dient te worden opgemerkt dat hiertegen op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 7, eerste en derde lid en artikelen 74/13 en 74/14, §3, 1° en 5° van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het proportionaliteitsbeginsel en van het recht gehoord te worden en het beginsel *“audi alteram partem”*.

4.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

*“4.1.1 Sur la délivrance d'un ordre de quitter le territoire motivé sur l'article 7. alinéa 1° et 3°
Le requérant allègue qu'il n'a pas été entendu pour des faits de port d'armes prohibés.
Le requérant allègue qu'il a été déclaré à la police la perte et le vol de son portefeuille contenant son passeport.*

Ainsi, la motivation relative à la potentielle atteinte à l'ordre public ne repose pas sur des éléments figurant au dossier administratif, de sorte que la décision est erronément motivée en fait et qu'elle viole l'article 7 alinéa 1, 3° de la loi du 15 décembre 1980.

De même, la motivation relative à l'absence de passeport justifiant l'application de l'article 7, alinéa 1, 1° est imprécise, puisque le requérant s'est rendu de son plein gré à la police pour déclarer la perte de son passeport. Compte tenu de ces circonstances de fait, que la partie adverse aurait du prendre en considération dès lors qu'elles ressortaient du dossier administratif, l'application de l'article 7, alinéa 1, 1° est disproportionnée et illégale.

Par conséquent, il convient d'annuler l'ordre de quitter le territoire.

4.1.2. Sur la réduction du délai pour quitter le territoire

Le requérant allègue que la motivation de la réduction du délai pour quitter le territoire est illégale, dans la mesure où il est reproché au requérant de n'avoir indiqué où il logeait, alors que cette question ne lui a pas été posée lors de son droit d'être entendu. Ainsi, le droit d'être entendu a été violé sur ce point.

De surcroît, la décision est erronée en ce qu'elle motive un risque de fuite, dès lors que le requérant s'est rendu volontairement à la police pour y déclarer la perte de son passeport.

La décision viole l'article 1 § 2 de la loi du 15 décembre 1980 dès lors que l'appréciation du risque de fuite n'a fait l'objet d'aucun examen individuel propre aux circonstances de l'espèce. En effet, la circonstance que le requérant s'est rendu de plein gré à la police suite à la perte de son passeport ne ressort nullement dans la motivation de la décision.

Enfin, eu égard à ce qui a été exposé au point 4.1.1. de la requête, le requérant allègue que la décision est erronément motivée dans la mesure où il n'a pas fait l'objet d'une audition pour port d'armes prohibé.

Dès lors, il convient d'annuler la décision entreprise. A cet égard, le requérant souligne l'intérêt d'annuler cette décision dès lors que l'interdiction d'entrée se réfère intégralement à ce motif de réduction du délai pour quitter le territoire volontairement.

4.1.3. Sur la disproportion de la décision

La décision est disproportionnée dès lors qu'elle délivre un ordre de quitter le territoire sans délai au requérant, pour des motifs d'ordre public extrêmement légers (pas de condamnation pénale) voire inexistantes (voir supra), ainsi que pour une situation administrative que le requérant a souhaité régulariser en se rendant à la police volontairement. Par conséquent la décision est illégale.

De surcroît, la motivation relative à la vie privée et familiale du requérant est erronée, dans la mesure où il ne suffit pas d'établir que le requérant n'est pas marié avec la compagne avec laquelle il entretient une relation durable pour exclure l'application de l'article 8 de la CEDH. La décision viole dès lors l'article 8 de la CEDH.

Elle doit donc être annulée."

4.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° én 3° van de Vreemdelingenwet en omdat enerzijds zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten en anderzijds zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort, noch van een geldige inreisstempel/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie en dat zij op heterdaad betrapt is voor verboden wapenbezit waarbij verwezen wordt naar het PV nr. BG.36.L1.008137/2019 van de politiezone Brugge en waarbij gesteld wordt dat gezien het karakter van deze feiten kan afgeleid worden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Daarnaast wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij verklaart geen gezinsleven noch minderjarige kinderen te hebben in België, noch medische problemen te hebben, dat bijgevolg rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er wordt gesteld dat de verzoekende partij werd gehoord op 18 mei 2019 door de politiezone Brugge en verklaarde een duurzame relatie te hebben met een dame woonachtig in Brugge, doch dat zij gedurende haar verblijf in het Rijk nooit een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, waarbij wordt verduidelijkt dat vooraleer het recht op een gezinsleven kan gehandhaafd worden de verzoekende partij eerst gebruik dient te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden, dat een schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet kan aangenomen worden, dat bovendien het feit dat de partner in België verblijft niet kan behouden worden in het kader van de bepalingen van artikel 8, §1 van het EVRM aangezien de verzoekende partij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8, §2 van het EVRM en uit deze bepalingen blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven niet absoluut is. Er wordt de verzoekende partij vervolgens

geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend op grond van artikel 74/14, §3, 1° én 4° van de Vreemdelingenwet, gelet op het risico op onderduiken en gelet op het feit dat zij een gevaar voor de openbare orde is. In de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de redenen worden vermeld voor het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek, wordt verduidelijkt betreffende het risico op onderduiken, dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegale verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend binnen de wet voorziene termijn, dat zij beweert sinds één maand in België te verblijven en uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren, dat zij daarnaast niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden, dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert. In de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de redenen worden vermeld voor het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek, wordt tot slot betreffende het gevaar voor de openbare orde, eveneens verduidelijkt dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt is voor verboden wapenbezit waarbij verwezen wordt naar het PV nr. BG.36.L1.008137/2019 van de politiezone Brugge en waarbij gesteld wordt dat gezien het karakter van deze feiten kan afgeleid worden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.1.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

4.1.4. De verzoekende partij wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Het bestreden bevel steunt op twee motieven die elk afzonderlijk het bevel kunnen schragen. De gemachtigde verwijst naar artikel 7, eerste lid, ten eerste en ten derde die respectievelijk steunen op het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Eén motief volstaat om deze beslissing te onderbouwen, zodat het louter feit dat een tweede motief niet deugdelijk is op zich niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

De kritiek van de verzoekende partij op het feit dat de verwerende partij aangaf dat zij niet beschikte over de vereiste binnenkomstdocumenten, is, nu deze is gericht tegen een overtollig motief, niet dienstig. Het motief dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, volstaat om het bestreden bevel te kunnen schragen.

4.1.5. Betreffende het motief dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, daar zij op heterdaad betrapt is voor verboden wapenbezit waarbij verwezen wordt naar het PV nr. BG.36.L1.008137/2019 van de politiezone Brugge en dat gezien het karakter van deze feiten kan afgeleid worden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, betoogt de verzoekende partij dat zij niet gehoord werd voor de feiten van verboden wapendracht en dat zij het verlies en de diefstal van haar portefeuille inclusief haar paspoort heeft verklaard aan de politie. Zij meent dat de motieven betreffende het gevaar voor de openbare orde niet steunen op elementen van het administratief dossier, waardoor de eerste bestreden beslissing foutief gemotiveerd is en artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet schendt.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij op geen enkele wijze verduidelijkt, en de Raad niet inziet, op welke wijze het verklaren van het verlies en de diefstal van haar portefeuille inclusief haar paspoort aan de politie – nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen hieromtrent –, afbreuk kan doen aan de vaststelling dat zij op heterdaad betrapt is voor verboden wapenbezit en dat gezien het karakter van deze feiten kan afgeleid worden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in voormeld betoog het op heterdaad betrapt zijn voor verboden wapenbezit niet betwist. Zij betwist noch het verboden wapenbezit, noch het feit dat de inbreuk werd vastgesteld. Uit de stukken van het administratief dossier, met name het administratief rapport illegaal verblijf van 18 mei 2019, blijkt immers duidelijk dat door de politie van Brugge een PV werd opgesteld met nr. BG.36.L1.008137/2019. Uit voornoemd administratief rapport blijkt dat de verzoekende partij door de politie van Brugge werd aangetroffen in staat van openbare dronkenschap en tijdens een fouille een pepperspray en een schroevendraaier werden aangetroffen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig stellen dat de motieven betreffende het gevaar voor de openbare orde niet steunen op elementen van het administratief dossier.

Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat voor de beoordeling dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde of geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden geen definitieve veroordeling nodig is. Uit vaststaande rechtspraak van de Raad van State volgt dat het vermoeden van onschuld niet belet dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de eerste bestreden beslissing foutief gemotiveerd is en artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet schendt.

De verzoekende partij beperkt haar kritiek op het motief dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, daar zij op heterdaad betrapt is voor verboden wapenbezit, in wezen tot het stellen dat zij niet gehoord werd voor de feiten van verboden wapenbezit.

Betreffende de aangevoerde schending van de rechten van verdediging, meer bepaald het principe '*audi alteram partem*', benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden. Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

De verzoekende partij voert geen elementen aan die de vaststellingen in de eerste bestreden beslissing betreffende het verboden wapenbezit weerleggen of die aantonen dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare

orde of geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De Raad stelt vast dat de uiteenzetting van de verzoekende partij niet toelaat vast te stellen dat zij indien gehoord nog enig concreet, relevant gegeven kon aanbrengen dat van belang kon zijn voor de strekking van de bestreden maatregel (cf. RvS 23 april 2015, nr. 11.248 (c)). Er kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij enig relevant en pertinent gegeven betreffende de situatie van de verzoekende partij ten onrechte niet in haar beoordeling heeft betrokken.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij de verwerende partij nog bijkomende dienstige inlichtingen had kunnen verschaffen die haar er had kunnen van weerhouden een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen.

Een miskennis van het principe *'audi alteram partem'* kan niet worden weerhouden.

4.1.6. Onder verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet wordt in de eerste bestreden beslissing voorts beslist om de verzoekende partij geen termijn van vrijwillig vertrek toe te kennen. De relevante bepalingen van deze wetsbepaling luiden als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen steunt op artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet en eveneens op twee elementen die elk afzonderlijk het gebrek aan termijn kunnen schragen, met name het bestaan van een risico op onderduiken en het feit dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde. Eén motief volstaat om deze beslissing te onderbouwen, zodat het louter feit dat een tweede motief niet deugdelijk is op zich niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

De kritiek van de verzoekende partij op het feit dat de verwerende partij verwees naar het feit dat er een risico bestaat op onderduiken, is, nu deze gericht is tegen een overtollig motief, niet dienstig. Het motief betreffende het feit dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde volstaat om de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen te schragen.

4.1.7. Betreffende het motief met betrekking tot het feit dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde, verwijst de verzoekende partij naar haar uiteenzetting betreffende het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en herhaalt dat de eerste bestreden beslissing foutief gemotiveerd is in die zin dat zij niet het voorwerp is geweest van een gehoor met betrekking tot de feiten van verboden wapenbezit.

Gelet op het verwijzen naar de uiteenzetting betreffende het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en het herhalen van de aldaar gegeven kritiek, kan de Raad ook volstaan met het verwijzen naar de vaststellingen hieromtrent in punt 4.1.5.

4.1.8. Betreffende de eerste bestreden beslissing betoogt de verzoekende partij tot slot dat deze beslissing disproportioneel is daar deze werd afgeleverd omwille van motieven van openbare orde, die extreem licht zijn, gelet op de afwezigheid van een strafrechtelijke veroordeling, of zelfs onbestaand, waar ze wijst op een reeds gevoerde uiteenzetting, alsook omwille van de administratieve situatie die zij wenste te regelen door zich zelf aan te bieden bij de politie. Bovendien meent zij dat de motieven betreffende het gezins- en privéleven gebrekkig zijn in die zin dat het niet volstaat te stellen dat zij niet gehuwd is met haar partner met wie zij een duurzame relatie onderhoudt om de toepassing van artikel 8 van het EVRM uit te sluiten.

4.1.9. Waar de verzoekende partij meent dat de eerste bestreden beslissing disproportioneel is daar deze werd afgeleverd omwille van motieven van openbare orde, die extreem licht zijn, gelet op de afwezigheid van een strafrechtelijke veroordeling, of zelfs onbestaand, waar ze wijst op een reeds gevoerde uiteenzetting, alsook omwille van de administratieve situatie die zij wenste te regelen door zich zelf aan te bieden bij de politie, wijst de Raad er vooreerst op dat nergens uit de bovenstaande uiteenzettingen van de verzoekende partij blijkt dat zij uiteenzet op welke wijze de motieven van openbare orde onbestaand zijn. In zoverre zij zou wensen het verboden wapenbezit te ontkennen, herhaalt de Raad dat uit de stukken van het administratief dossier, met name het administratief rapport illegaal verblijf van 18 mei 2019, blijkt dat door de politie van Brugge een PV werd opgesteld met nr. BG.36.L1.008137/2019. Uit voornoemd administratief rapport blijkt dat de verzoekende partij door de politie van Brugge werd aangetroffen in staat van openbare dronkenschap en tijdens een fouille een pepperspray en een schroevendraaier werden aangetroffen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het louter ontkennen van de feiten, zonder de feitelijke vaststellingen of de daaruit afgeleide vaststelling van verboden wapenbezit te weerleggen of te ontkrachten. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de eerste bestreden beslissing disproportioneel is omdat de motieven van openbare orde onbestaand zijn.

Door het enkel voorhouden dat de feiten van verboden wapenbezit 'licht' zijn, toont de verzoekende partij voorts ook geenszins *in concreto* aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat gezien het karakter van de feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te schaden. De verzoekende partij verduidelijkt geenszins waarom of op grond van welke feitelijke omstandigheden *in casu* uit de vaststellingen van verboden wapenbezit, niet zou kunnen afgeleid worden dat zij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te schaden. De Raad wijst er nog op dat voor de beoordeling dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde of geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden geen definitieve veroordeling nodig is. Uit vaststaande rechtspraak van de Raad van State volgt dat het vermoeden van onschuld niet belet dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Waar de verzoekende partij nog meent dat de eerste bestreden beslissing disproportioneel is omwille van de administratieve situatie die zij wenste te regelen door zich zelf aan te bieden bij de politie, herhaalt de Raad dat de reden dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten voor het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten en de reden dat er een risico op onderduiken bestaat voor het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, overtollige motieven betreffen, zodat de kritiek hierop niet dienstig is. Bovendien stelt de Raad vast dat de stelling van de verzoekende partij dat zij vrijwillig naar de politie is geweest om het verlies van haar paspoort aan te geven, geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier en zij ook geen stukken voegt bij haar verzoekschrift die deze bewering kunnen staven. Eveneens stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen nadat de verzoekende partij werd aangetroffen door de politiediensten, doch geenszins nadat zij zich aanbood om een verlies of diefstal van haar paspoort te melden.

De verzoekende partij toont met haar summier betoog geenszins aan dat de eerste bestreden beslissing disproportioneel is.

4.1.10. Waar de verzoekende partij meent dat de motieven betreffende het gezins- en privéleven gebrekkig zijn in die zin dat het niet volstaat te stellen dat zij niet gehuwd is met haar partner met wie zij een duurzame relatie onderhoudt om de toepassing van artikel 8 van het EVRM uit te sluiten, gaat zij uit van een verkeerde lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing.

Betreffende artikel 8 van het EVRM wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“Betrokkene werd gehoord op 18/05/2019 door de politiezone van BRUGGE en verklaart een duurzame relatie te hebben met een dame woonachtig te Brugge doch heeft hij gedurende zijn verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRVI kan dan ook niet worden aangenomen.

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen,."

Uit voormelde motieven blijkt aldus niet dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen omdat zij niet gehuwd is, doch wel daar zij in functie van haar partner waarmee zij voorhoudt een duurzame relatie te hebben, nooit een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, dat van deze openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheid eerst gebruik dient gemaakt te worden, alsook dat het recht op de eerbieding van een privé- en gezinsleven niet absoluut is en het feit dat zij een partner heeft die in België verblijft niet kan weerhouden worden aangezien zij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven betreffende artikel 8 van het EVRM die worden weergegeven in de eerste bestreden beslissing, niet ontkracht, noch weerlegt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van het proportionaliteitsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

4.1.11. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek, de door haar aangehaalde bepalingen of beginselen schendt.

4.1.12. Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/11, §1, 1° en 3° en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van het proportionaliteitsbeginsel en van het recht gehoord te worden.

4.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

"4.2.1 Droit d'être entendu

Le requérant n'a pas été informé, lors de son droit d'être entendu, du fait que la partie adverse envisageait de prendre, à son égard, une interdiction d'entrée de trois années.

Dès lors que le requérant n'a pas été entendu quant à l'adoption d'une telle mesure, le droit d'être entendu du requérant a été violé, puisqu'il n'a pas été en mesure de faire valoir tous les arguments qui s'opposent à l'adoption d'une interdiction d'entrée, tels que, par exemple, le fait que sa compagne ne peut se rendre aisément en Albanie et que la relation qu'il a nouée avec elle sera dès lors interrompue ou difficile à maintenir à distance.

4.2.2. Décision illégale et erronément motivée

Dès lors que la délivrance de l'interdiction d'entrée repose sur l'absence de délai pour quitter le territoire et le risque d'atteinte à l'ordre public, il est renvoyé aux griefs portés à l'encontre de l'ordre de quitter le territoire.

En effet, d'une part, l'absence de délai pour quitter le territoire est illégale. D'autre part, le risque pour l'ordre public ne ressort pas du dossier administratif.

Ainsi, tant en ce que l'interdiction d'entrée se réfère à une décision illégale que parce qu'elle reprend ces motifs erronés, elle doit être annulée.

4.2.3. Vie privée et familiale et principe de proportionnalité

L'interdiction d'entrée de trois ans est disproportionnée, dès lors que le requérant a indiqué avoir une relation durable avec sa compagne en Belgique, d'une part, et que, d'autre part, aucune infraction n'a été commise.

De surcroît, la partie adverse n'indique nullement les raisons d'imposer une interdiction d'entrée de trois ans, choisissant le maximum prévu par l'article 74/11, § 1er, alinéas 1 et 2. La partie adverse ne tient pas compte de toutes les circonstances, à savoir notamment le fait que le requérant s'est rendu à la police volontairement pour déclarer la perte de son passeport, qu'il ne présente pas un risque pour l'ordre public, qu'il n'a jamais fait l'objet de condamnations pénales et qu'il a une compagne avec laquelle il entretient une relation durable en Belgique.

La durée de l'interdiction d'entrée n'est pas motivée de manière claire, précise et adéquate et ne permet pas de vérifier le respect du principe de proportionnalité.

Dès lors, celle-ci viole les dispositions citées au moyen et doit être annulée.”

4.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wordt opgemerkt dat dit artikel enkel van toepassing is op verwijderingsmaatregelen. Bovendien laat de verzoekende partij na te verduidelijken op welke wijze voormelde bepaling zou geschonden zijn door de tweede bestreden beslissing. Het tweede middel is, in zoverre de schending wordt aangevoerd van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, niet ontvankelijk.

4.2.3. Betreffende het recht om gehoord te worden betoogt de verzoekende partij dat zij niet geïnformeerd werd over het feit dat de verwerende partij ten aanzien van haar beoogde een beslissing houdende een inreisverbod voor de duur van drie jaar te nemen. Zij meent dat doordat zij niet gehoord werd betreffende het nemen van de tweede bestreden beslissing, het hoorrecht geschonden is daar zij niet in de mogelijkheid werd gesteld om de argumenten die zich verzetten tegen het nemen van een inreisverbod, zoals het feit dat haar partner zich niet makkelijk naar Albanië kan begeven en het feit dat haar relatie met haar partner verbroken zal worden of moeilijk behouden kan worden op afstand, te laten gelden.

Betreffende de aangevoerde schending van de rechten van verdediging, meer bepaald het hoorrecht, herhaalt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden. Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij erop wijst dat zij elementen betreffende haar gezinsleven had kunnen aanhalen indien zij gehoord was geweest, meer bepaald het feit dat haar partner zich niet makkelijk naar Albanië kan begeven en het feit dat haar relatie met haar partner verbroken zal worden of moeilijk behouden kan worden op afstand.

Echter betreffen dit geen elementen die van invloed kunnen zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Immers motiveerde de verwerende partij betreffende het gezinsleven en artikel 8 van het EVRM in het bestreden inreisverbod wat volgt:

“Betrokkene werd gehoord op 18/05/2019 door de politiezone van BRUGGE en verklaart een duurzame relatie te hebben met een dame woonachtig te Brugge doch heeft hij gedurende zijn verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

Het feit dat haar partner zich niet makkelijk naar Albanië kan begeven en het feit dat haar relatie met haar partner verbroken zal worden of moeilijk behouden kan worden op afstand, nog daargelaten de

vaststelling dat dit loutere beweringen betreffen die geenszins verduidelijkt of gestaafd worden door de verzoekende partij, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij tijdens haar verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging in functie van haar partner die in België verblijft, heeft ingediend en dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen daar de verzoekende partij eerst gebruik dient te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

De verzoekende partij voert geen elementen aan die de vaststellingen in de tweede bestreden beslissing betreffende het aangevoerde gezinsleven en artikel 8 van het EVRM weerleggen of die aantonen dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft gemotiveerd dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de uiteenzetting van de verzoekende partij niet toelaat vast te stellen dat zij indien gehoord nog enig concreet, relevant gegeven kon aanbrengen dat van belang kon zijn voor de strekking van de bestreden maatregel (*cf.* RvS 23 april 2015, nr. 11.248 (c)). Er kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij enig relevant en pertinent gegeven betreffende de situatie van de verzoekende partij ten onrechte niet in haar beoordeling heeft betrokken.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij de verwerende partij nog bijkomende dienstige inlichtingen had kunnen verschaffen die haar er hadden kunnen van weerhouden een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij wel degelijk werd gehoord op 18 mei 2019 alsook dat zij melding maakte van het feit dat zij een duurzame relatie heeft met een dame woonachtig te Brugge. Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij betreffende haar gezinsleven. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat, indien haar uitdrukkelijk werd te kennen gegeven dat ook beoogd werd haar een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen, zij nog andere relevante gegevens had kunnen meedelen op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Een miskennis van het hoorrecht kan niet worden weerhouden.

4.2.4. De verzoekende partij betoogt voorts dat de tweede bestreden beslissing onwettig is en gebrekkig gemotiveerd, daar dit berust op de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten en het gevaar voor de openbare orde, waarbij zij verwijst naar de grieven die zij naar voren bracht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij herhaalt dat de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten onwettig is en het gevaar voor de openbare orde niet blijkt uit het administratief dossier. Zij meent dan ook dat doordat de tweede bestreden beslissing verwijst naar een onwettige beslissing en de gebrekkige motieven herneemt, vernietigd dient te worden.

De Raad kan volstaan met een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel en de vaststelling dat hieruit blijkt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de beslissing tot afwezigheid van termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten onwettig is, noch dat het gevaar voor de openbare orde niet blijkt uit het administratief dossier. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat de tweede bestreden beslissing onwettig is en gebrekkig gemotiveerd, daar deze berust op de afwezigheid van termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten en het gevaar voor de openbare orde. De verzoekende partij kan bijgevolg evenmin gevolgd worden in haar stelling dat doordat de tweede bestreden beslissing verwijst naar een onwettige beslissing en de gebrekkige motieven herneemt, vernietigd dient te worden.

4.2.5. Betreffende het privé- en familieleven en het proportionaliteitsbeginsel betoogt de verzoekende partij tot slot dat een inreisverbod voor de duur van drie jaar onevenredig is, daar zij had aangegeven een duurzame relatie te hebben met haar partner in België alsook daar geen inbreuk werd gepleegd. Zij meent dat bovendien de verwerende partij geenszins de redenen aanduidt om een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen kiezend voor de maximumduur voorzien in artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid. Zij betoogt dat de verwerende partij geen rekening houdt met de omstandigheden, namelijk het feit dat zij vrijwillig naar de politie is geweest om het verlies van haar paspoort aan te geven, dat zij geen gevaar voor de openbare orde is, dat zij nooit het voorwerp heeft uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling en zij een partner heeft met wie zij een duurzame relatie heeft in België. Concluderend stelt de verzoekende partij dat de duur van het inreisverbod niet op een duidelijke,

precieze en adequate manier wordt gemotiveerd en niet toestaat het respect voor het proportionaliteitsbeginsel na te gaan.

4.2.6. Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De beslissing om een inreisverbod op te leggen steunt op artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en aldus op het feit dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Uit artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij een inreisverbod dient op te leggen (*“gaat gepaard”*) indien zij vaststelt dat een vreemdeling voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij als dusdanig niet betwist dat haar in de verwijderingsmaatregel van 18 mei 2019 waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel heeft de verzoekende partij geen gegronde grieven aangebracht die kunnen leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten waarbij vastgesteld moet worden dat de verzoekende partij er onder meer niet in slaagde de motieven betreffende de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, te weerleggen of ontkrachten. De verzoekende partij geeft verder als dusdanig niet aan dat haar situatie wordt gekenmerkt door humanitaire omstandigheden in de zin van artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet die konden rechtvaardigen dat de verwerende partij zich onthield van het opleggen van een inreisverbod.

4.2.7. Het bestreden inreisverbod bevat voorts een afzonderlijke motivering waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar waarbij rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. De verwerende partij motiveert zo duidelijk dat *in casu* een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd, omdat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld illegaal in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. De verwerende partij wijst op het belang van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde om te stellen dat een inreisverbod van drie jaar *in casu*, gelet op alle elementen, proportioneel is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat betreffende het illegaal verblijf gewezen wordt op het feit dat de verzoekende partij beweert sinds één maand in België te verblijven en zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert. Betreffende het schaden van de openbare orde wordt gewezen op het feit dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt is voor verboden wapenbezit waarbij verwezen wordt naar het PV nr. BG.36.L1.008137/2019 van de politiezone Brugge en waarbij gesteld wordt dat gezien het karakter van deze feiten kan afgeleid worden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In de tweede bestreden beslissing wordt ook gesteld dat er geen sprake is van minderjarige kinderen of van medische problemen. Tot slot wordt in de tweede bestreden beslissing ook nog gemotiveerd betreffende het gezins- en privéleven, waarbij wordt geconcludeerd dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

Gelet op voorgaande motieven kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij geenszins de redenen aanduidt om een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen kiezend voor de maximumduur voorzien in artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid.

Betreffende de stelling van de verzoekende partij dat de duur van drie jaar onevenredig is daar zij had aangegeven een duurzame relatie te hebben met haar partner in België, stelt de Raad vast dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, wel degelijk rekening heeft gehouden met de verklaring van de verzoekende partij dat zij een duurzame relatie heeft met haar partner die in België verblijft, doch dat in de tweede bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven waarom deze omstandigheid niet kan leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor kortere duur, met name daar zij in functie van haar partner waarmee zij voorhoudt een duurzame relatie te hebben, nooit een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, dat van deze openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheid eerst gebruik dient gemaakt te worden, alsook dat het recht op de eerbiediging van een privé- en gezinsleven niet absoluut is en het feit dat zij een partner heeft die in België verblijft niet

kan weerhouden worden aanzien zij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. De verzoekende partij toont geenszins aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn en toont dan ook niet aan, door het louter opnieuw wijzen op haar relatie met een partner in België, dat het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar onevenredig is. Evenmin maakt zij aannemelijk, gelet op voormelde motieven, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de omstandigheid dat zij een partner heeft met wie zij een duurzame relatie heeft in België.

Waar de verzoekende partij betoogt dat een inreisverbod voor de duur van drie jaar onevenredig is, daar geen inbreuk werd gepleegd, beperkt zij zich tot het louter ontkennen van de gepleegde feiten, met name verboden wapenbezit. De Raad herhaalt dat uit de stukken van het administratief dossier, met name het administratief rapport illegaal verblijf van 18 mei 2019, blijkt dat door de politie van Brugge een PV werd opgesteld met nr. BG.36.L1.008137/2019. Uit voornoemd administratief rapport blijkt dat de verzoekende partij door de politie van Brugge werd aangetroffen in staat van openbare dronkenschap en tijdens een fouille een pepperspray en een schroevendraaier werden aangetroffen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het louter ontkennen van de feiten, zonder de feitelijke vaststellingen of de daaruit afgeleide vaststelling van verboden wapenbezit te weerleggen of te ontkrachten. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij geen inbreuk heeft gepleegd en toont dan ook geenszins aan dat de duur van het inreisverbod die mede gebaseerd is op redenen van openbare orde, onevenredig is.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij niet aantoont dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat zij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te schaden, toont zij evenmin aan dat het de verwerende partij toekwam rekening te houden met het feit dat zij geen gevaar zou vormen voor de openbare orde. Daarnaast toont zij ook niet aan dat het de verwerende partij toekwam rekening te houden met het feit dat zij nooit het voorwerp heeft uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. De Raad herhaalt dat voor de beoordeling dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde of geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden geen definitieve veroordeling nodig is. Uit vaststaande rechtspraak van de Raad van State volgt dat het vermoeden van onschuld niet belet dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Tot slot stelt de Raad vast dat de bewering van de verzoekende partij dat zij vrijwillig naar de politie is geweest om het verlies van haar paspoort aan te geven, geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier en zij ook geen stukken voegt bij haar verzoekschrift die deze bewering kunnen staven. Nu deze omstandigheid niet blijkt, kan de verzoekende partij ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij er rekening mee diende te houden. Bovendien verduidelijkt de verzoekende partij niet op welke wijze een dergelijk feit een invloed zou kunnen hebben op het bepalen van de duur van het inreisverbod, derwijze de verwerende partij gehouden was er rekening mee te houden. De Raad stelt tot slot ook vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen nadat de verzoekende partij werd aangetroffen door de politiediensten, doch geenszins nadat zij zich aanbood om een verlies of diefstal van haar paspoort te melden.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, nagelaten heeft met bepaalde relevante specifieke omstandigheden rekening te houden.

4.2.8. Gelet op voormelde vaststellingen maakt de verzoekende partij geenszins een schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen aannemelijk.

4.2.9. Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER